

नव ज्ञानचेतना

NAWA JANACHETANA NATIONAL DAILY राष्ट्रिय दैनिक

स्वतंत्रता सङ्कलन 'असंशयित' अभिनेत्रीको रूपमा आफ्नो छवि निर्माण गरेकी छन्। 'बुलबुल'मा निर्वात गरेकी 'रणकला'को चरित्र हेर्नु वा 'चिसो मान्छे'मा सुदूरपरिचयकी 'पुष्पा'को चरित्र नै किन नहोस् हरेकमा उनले आफूलाई अब्बल रूपमा प्रस्तुत गरेकी छन्। अभिनयमा उनले जुन उचाई हाँसिल गरेकी छन्, त्यो धेरैका लागि लोभलाग्दो छ। अब उनले निर्मात्रीको परिचय पनि थोपेकी छन् । उनले आफ्ना श्रीमान तथा निर्देशक विरपल बस्नेतलाई पनि संलग्न गराइन् ।

आजको विचार...

डा. पुष्परत्न पन्त

एउटा कलाकारको करिअरमा फिल्मको व्यापारले ठूलो अर्थ राख्छ। चलतीका कलाकार भए त गन्नु फिल्मको सफलता अपरिहार्य मानिन्छ। किनकि, फिल्मको सफलताकै आधारमा उनीहरूको करिअर टिकेको हुन्छ भन्दा फरक पर्दैन। एउटा फिल्म मात्र पनि असफल भएपछि ठूलो समस्या उत्पन्न हुन्छ। श्रीमलाबद्ध रूपमा फिल्म असफल हुँदा संकटमा पुगेका कसै नेपाली कलाकार छन्। अभिनेता धीरज गजुर र अभिनेत्री ज्यासना सिंह ठकुरी पनि फिल्मको असफलताले ठूलो संकटमा थिए। उनको पहिलो फिल्म 'इन्दु तिन्दु लाग्दछन्' सफल भयो।

वर्ष ३० अंक ७७ शेरु अर्जो १५ गते मंगलबार 1 October 2024, Tuesday पृष्ठ संख्या ८ मूल्य रु ५/-

संक्षिप्त समाचार अमेरिकाबाट फर्किए प्रधानमन्त्री ओली

पान्पा, असोज १४/प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओली अमेरिकाबाट स्वदेश फर्किएका छन् । संयुक्त राष्ट्रसंघको ७९ औं महासभामा सहभागी भई उनी सोमबार अपरान्ह स्वदेश फर्किएका हुन् ।

प्रधानमन्त्री ओली स्वदेश फर्कने क्रममा विभुवन अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थलको अति विशिष्ट कक्षमा उनलाई सभामुख देवराज घिमिरे, राष्ट्रियसभाका अध्यक्ष नारायणप्रसाद दाहाल, उपप्रधानमन्त्रीद्वय प्रकाशमान सिंह र विष्णुप्रसाद पौडेलले स्वागत गरेका थिए । अमेरिका भ्रमणका क्रममा उनले अमेरिकी राष्ट्रपति जो बाइडेन, युएसएआइडीकी प्रमुख समान्या पावर, मिलेनियम च्यालेन्ज कर्पोरेशनकी सीइओ एलिस अल्ब्राइट र युएस इन्टरनेशनल डेभलपमेन्ट फाउन्डेसन कर्पोरेशनकी डेय्युटी सीइओ निशा विश्वालयगायतसँग भेटवार्ता गरेका थिए । ती भेटहरूमा अमेरिका र नेपालबीचको बलियो द्विपक्षीय सम्बन्धका साथै नेपालको दिगो र समृद्ध भविष्य सुनिश्चित गर्ने विषयमा छलफल भएको थियो ।

एक्लिदै ज्येष्ठ नागरिक

जवानीमा अनेक घर, परिवार, इष्टमित्र हाँसीखुसी जीवन बिताएका नागरिक जीवनको उत्तरार्द्धमा एक्लो महसुस गर्दै आएका छन् । ज्येष्ठ नागरिकको अधिकारका बारेमा सविधानमा व्यवस्था गरिएको छ । तर प्रभावकारी कार्यान्वयन भने हुन सकिरहेको छैन ।

रायबन्धु रायभाषी

पान्पा, असोज १४/पान्पा छहराका ८१ वर्षीय टिकाबहादुर थापा (परिवर्तित नाम) बृद्धवला रहेको मानवसेवा आश्रममा बस्न थालेको ३ वर्ष भयो । उमेर र उर्जा हुन्जेल खेतीकिसानी गरेरै छोरोछोरी हुर्काए पढाए र विहे समेत गरिदिए । तर उनी अहिले बृद्धेसकालमा भने एक्लएका छन् । 'बृद्धौलीले छोएपछि काम गर्न सकिएन, छोराबुहारी र श्रीमतीले समेत फिर्को मान्न थाले,' उनले भने, 'भलाई चित दुःखो, आश्रममा साहारा नभएका बृद्धबृद्धीहरूलाई राख्नु भनेर थाहा पाए र यता आएँ । अहिले आनन्द छ ।' घर छोडेपछि परिवारसँग उनको कुराकानी भएको छैन । कहिले काही छोरोले फोन गरेर बोलाउने गरे पनि घर जान मनले नमान्ने थापा बताउँछन् । उनी भन्छन् 'उतिवेला नै वास्ता गरेको भए पनि म यहाँ आउने थिइनँ ।' ऊर्जायि जीवन सकिएर काम गर्न नसक्ने र परिवारको बेवास्ताको

पात्र वन्नुपर्ने अवस्था टिकाबहादुरको माथै होइन, गुन्मी हरितचौरका ७८ वर्षीय लोकबहादुर खत्री पनि एक्लै जीवन विताउन थालेको ५ वर्ष भयो । उनका चार भाई छोरा, दुई छोरी र एक श्रीमति थिए । श्रीमती बितेको ६ वर्ष भयो । छोरा कोही विदेशमा छन्, केही जागिरे छन्, छोरी आफ्नो घर-घरमा छन्, उनी भने अहिले एक्लै जीवन विताइरहेका छन् । उमेर बढ्दै शक्ति घट्दै गए पनि आफन्त पनि विस्तारै टाढिने गरेको उनको भोगाइ छ । 'मैले ६ वटा बच्चा कसरी हुर्काएँ, बढाएँ, पढाएँ होला,' उनले विगत सम्झदै भने, 'अहिले छोराहरू विदेशमा छन्, बुहारीहरू छोरोछोरी पठाउन भन्दै बजार गएका छन्, उनीहरू अहिलेसम्म घर फर्किएर आएका छैनन् । म एक्लै छु ।' उनले वृद्धाभूतले तसोतसो जीवीका चलाउँदै आएका छन् । तगसेनकी मीना विकको पनि एक छोरी छन् । उनका श्रीमानको २ वर्ष अघि मृत्यु भयो । भाएकी एक छोरीको विवाह भएको छ । विक उमेरले ६८ वर्षकी भएकी छन् । उनले आँखाभरि आँसु पाउँ भनिन्, 'सुरुका दिनमा कति दुःख पाइयो । छोरीलाई तरकारी बेचेर पढाएँ अहिले उनी अर्कोको घरमा छिन् म भने एक्लै दिन काटिरहेकी छु ।' एक्लै माँहलाले पाउने भन्नाले उनले अहिले जीवन गुजार्नैरहेकी छन् । थापा, खत्री, विक मात्र होइन पछिल्लो समय अधिकांस ज्येष्ठ नागरिकहरूको पिडा उस्तै छ । जवानीमा अनेक घर, परिवार, इष्टमित्र हाँसीखुसी जीवन बिताएका नागरिक जीवनको उत्तरार्द्धमा एक्लो महसुस गर्दै आएका छन् ।

बाँकी अन्तिम पेचमा...

BAJAJ

साटा-साटा

UPGRADE गर्न यहाँ हो मौका

यही २०८१ असोज १३ देखि १८ गते सम्म

नेपालको सर्वाधिक बिक्री हुने बजाज बाईकको UPGRADE मा पाउनुहोस्

RS. 6000/- CASH DISCOUNT	RS. 6000/- ADDITIONAL VALUATION	FREE ACCESSORIES	EASY FINANCING @ 36 MONTHS
--------------------------	---------------------------------	------------------	----------------------------

के तपाईंलाई आफ्नो बाईक को VALUATION को EXCHANGE लेलामा ठिक लाग्यो... यति लागेन भने 9801575555 मा CALL गर्नुहोस् ।

NEW BHAIKAR AUTOMOBILES
LAHARE PIPAL - 4 TANSEN, PALPA, 075-521349, 9857065549

लुम्बिनी प्रदेश पूर्णखोप सुनिश्चित घोषणा

सुनिश्चि, असोज १४/लुम्बिनी प्रदेश पूर्ण खोप सुनिश्चित तथा दिगोपना घोषणा गरिएको छ । १५ महिनाभन्दा कम उमेरका बालबालिकालाई राष्ट्रिय खोप तालिका बमोजिम पाउनुपर्ने सबै मात्रा खोप लिएको अवस्थालाई सुनिश्चित गरिएको छ । प्रदेशका मुख्यमन्त्री चेतनारायण आचार्यले सोमबार एक कार्यक्रमकाबीच प्रदेशलाई पूर्णखोप सुनिश्चित भएको घोषणा गरेका हुन् ।

लुम्बिनी प्रदेशमा आर्थिक वर्ष २०८०/८१ रणनीति अनुसार १६ देखि ५९ महिनाका एक सय ३० शून्य मात्राका र दुई हजार तीन सय ४३ खोप लगाउन छुटेका बालबालिकालाई खोजी परेर पूर्ण खोप लगाइएको छ । लुम्बिनी प्रदेशमा दुई लाख ६२ हजार आठ सय ५६ जना बालबालिकाले पूर्णखोप पाएको सुनिश्चित गरिएको छ । पूर्णखोप सुनिश्चित प्रदेश घोषणा गरिएको हो । घोषणा कार्यक्रममा स्वास्थ्यमन्त्री खेम सारुलागायत स्थानीय तहका प्रमुख तथा उपप्रमुखको सहभागिता थियो । बालबालिकालाई विभिन्न सरुवा रोगविरुद्ध खोप लगाउँदै आएको छ ।

राज्य

पा.वि.दु.ब.नं. ०५१/०५२

पा.वि.प्र.का.ब.नं. ११/०५१/०५२

जनचनेतना

सम्पादकीय

ज्येष्ठ नागरिक दिवसको औचित्य

ज्येष्ठ नागरिकहरूको सम्मान स्वरूप आज अन्तर्राष्ट्रिय ज्येष्ठ नागरिक दिवस मनाइँदै छ । सन् १९५९ देखि हरेक वर्ष अक्टोबर १ मा अन्तर्राष्ट्रिय ज्येष्ठ नागरिक दिवस मनाउने गरिन्छ । ज्येष्ठ नागरिकहरूलाई सम्मान र अधिकारमा पहुँच पुऱ्याउने उद्देश्यका साथ संयुक्त राष्ट्रसंघको आडवानामा विश्वभर यो दिवस मनाउने गरिन्छ । तर नेपाली समाजमा अझै पनि ज्येष्ठ नागरिकहरू अपहेलित हुनु पर्ने अवस्था छ । उनीहरू आम्हने छोरारोहरीहरूबाट अपहेलित हुनुपर्ने अवस्था आजुनु दुःखद हो । उमेर बढ्दै जाँदा अर्थात् बुढ्यौली अवस्थामा फुदा शारीरिक कमजोरी देखिनु, अज्ञातता आजुनु तथा सहाराको आवश्यकता पर्नु स्वभाविक प्रक्रिया हो । यद्यपि, कतिपय अवस्थामा ज्येष्ठ नागरिक परिवार तथा समाजबाट अपहेलित भएको, उपेक्षित भएको देखिन्छ । यसले गर्दा उनीहरू बुढाभ्रमको सहारा खोजिरहेका हुन्छन्, पाटीपौवामा जीवन बिताउन बाध्य छन् । त्यतिमात्र होइन आफ्नै सन्तानले तर्क बुढाआजामा प्रतिको कर्तव्य विर्सिएर बुढाभ्रममा पुऱ्याएको पनि पाइन्छ ।

नेपालको सविधान २०७२ को धारा ४१ मा 'ज्येष्ठ नागरिकको हक' शीर्षकमा 'ज्येष्ठ नागरिकलाई राज्यबाट विशेष संरक्षण तथा सामाजिक सुरक्षाको हक हुनेछ' भनेर उल्लेख गरेको छ तर त्यसले तोकैका अधिकार र संरक्षण गरेका हकहरू कार्यान्वयन हुन सकेका छैनन् । जसका कारण उनीहरू अहिले पनि सम्मानजनक रूपमा बाँच्न पाएका छैनन् । कुनै न कुनै किसिमबाट अपहेलना र तिरस्कर्त हुनुपरेको छ । ज्येष्ठ नागरिकका लागि न त सरकारले कुनै ठोस नीति र कार्यक्रम बनाउन सकेको छ न त उनीहरूको आधरभरत आवश्यकतालाई कतैबाट सम्बोधन गर्न सकेको छ । आर्थिक दृष्टिकोणले निष्क्रिय ज्येष्ठ नागरिकलाई घरपरिवार र समाजले पनि बोभन कै रूपमा हेर्ने परम्परा अझै हट्न सकेको छैन । सामाजिक सुरक्षाको लागि हरेक वर्ष आर्थिक भार बढ्दै गएकोले सम्भवतः राज्यले पनि ज्येष्ठ नागरिकहरूलाई बोभन कै रूपमा हेरेको हुनुपर्छ । तर ज्येष्ठ नागरिकलाई बोभन नभई वरदानको रूपमा स्विक्कानु अपरिहाय छ । कुनै पनि समाज त्यतिबेला अगाडि बढ्नसक्छ, जतिबेला उसले आम्हो इतिहास र पुर्खाप्रति गर्व गर्नसक्छ । प्रकृतिको शापवत सत्य यही हो कि आजको शिशु भोलि बुढ हुन्छ । आज हामीले गर्ने सम्मान भोलिका हाम्रा सन्तानले हामीलाई गर्ने सम्मान हो, अर्थात् ज्येष्ठ नागरिकको सम्मान भनेको आफ्नै भविष्य सुरक्षित र सम्मानित बनाउनु हो । तसर्थ समाजका पथप्रदर्शकका रूपमा रहेका ज्येष्ठ नागरिकलाई सधै सम्मान गर्न सकियो भने मात्र ज्येष्ठ नागरिक मनाउनुको औचित्य रहन्छ । अन्यथा दिवस औपचारिकतामै सिमित बन्न पुग्दछ ।

f Opinion @ Social Network f

सफलता खोज्दा खोज्दै जिन्दगीको यात्रा नै समाप्त हुन लागि सक्यो, यहा अझै गन्तव्यको टुहुरो लागेको छैन ।
(पवन धामीको फेसबुक स्ट्याटसबाट www.facebook.com/Pawan.Dhami)
यो स्तम्भमा सामाजिक संवाहमा पोस्ट गरिएका धाराणाहरू राखेको छु । यसका लागि हाम्रो फेसबुक पेज www.facebook.com/shitalapati मा लगनभर पन सक्नुहुनेछ ।

वडाप्रचलित दैचिकको उरुला तपाईंलाई आइरहेको छ । यो पढ्नुका अठै स्तरीय अनि पठनीय बनाउनुको लागि तपाईंहरूको अनुत्थ सुरुवातहरूको हातीलाई अचल्यै जसरी छ । पाठकहरू तपाईंका सुअवदरक दिई हातीलाई सहयोग गर्नुहुन हाकी अनुत्थेय गर्नुहुनेछ ।

जनचनेतना दैनिक
भगवतीटोल नानेप, पल्ला

प्रहरी कार्यालय दुधेश्वर ०९१-२०१२२ स.प्र.कायम दुधेश्वर ०९१-२०१२२ दुधेश्वर नगरपालिका ०९१-२०१२२ भैरहवा ०९१-२०१२२ असोजकोट ०९१-२०१२२ कुम्भी ०९१-२०१२२ परासी ०९१-२०१२२ तीर्थहवा ०९१-२०१२२ पाप्पा ०९१-२०१२२ काठमाडौं ०९१-२०१२२	२०६० मिमसालतान भैरहवा ०९१-२०१२२ मिमसालतान पाप्पा ०९१-२०१२२ परिवार मिमसालतान पाप्पा ०९१-२०१२२ पाप्पा मिमसालतान ०९१-२०१२२ मिमसालतान कलेज प्रभास ०९१-२०१२२ सिक्कर परासी ०९१-२०१२२ भैरहवा आरुण अस्पताल ०९१-२०१२२ आरुणकोटि मिमसालतान ०९१-२०१२२ तारापा मिमसालतान ०९१-२०१२२ तारापा मिमसालतान ०९१-२०१२२ सिक्करा मिमसालतान ०९१-२०१२२	२०६० मिमसालतान भैरहवा ०९१-२०१२२ मिमसालतान पाप्पा ०९१-२०१२२ परिवार मिमसालतान पाप्पा ०९१-२०१२२ पाप्पा मिमसालतान ०९१-२०१२२ मिमसालतान कलेज प्रभास ०९१-२०१२२ सिक्कर परासी ०९१-२०१२२ भैरहवा आरुण अस्पताल ०९१-२०१२२ आरुणकोटि मिमसालतान ०९१-२०१२२ तारापा मिमसालतान ०९१-२०१२२ तारापा मिमसालतान ०९१-२०१२२ सिक्करा मिमसालतान ०९१-२०१२२
--	--	--

सडक सुरक्षा र जीवन्तसुरक्षाका व्यावसायिक पक्ष

डा. पुष्परज पन्त

हाम्रो देशमा यात्रीवाहक बस र मालसामान ढुवानी व्यवसायमा संलग्न यातायात कम्पनीले आफ्नो नामको पछाडि 'सेवा' भन्ने शब्द फुड्याएका हुन्छन् । जस्तै : ... बस सेवा, ... ढुवानी सेवा । त्यसै गरी कम्पनीहरूले नामको पछाडि 'प्रालि' वा 'कम्पनी' पनि लेखे गर्छन् । नेपालमा यातायात सेवामा लगभग सबै लगानी निजी क्षेत्रको छ । अतः यो व्यवसाय नामा कमाउने उद्देश्यका साथ सञ्चालन गरिएको सेवा हो । एक ठाउँबाट अर्को गन्तव्यमा यात्रा गर्दा वा मालसामान ढुवानी गर्दा व्यक्तिले यस्ता यातायात वा ढुवानी कम्पनीले प्रदान गर्ने सेवाको उपभोग गर्छन् । यसलाई मानिस विरामी भएमा स्वास्थ्य सेवा दिन निजी क्षेत्रबाट खोलिएका स्वास्थ्य संस्थाहरू तुरुन्त गर्न सकिन्छ । किनभने स्वास्थ्य संस्थामा उपचारका लागि मापदण्ड, उपकरण र जनशक्ति उपलब्ध छैन भने विरामीको ज्यानकै जोखिम हुने भनेर निश्चित नियमको परिधि तोकेर निरन्तर अनुगमन सुनिश्चित गरिएको हुन्छ । यस्तो राज्य, सरकार र लगानीकर्ताले सम्बन्धमा कानुनी र व्यावहारिक कार्यद्वारा एक प्रणाली तयार पारेका हुन्छन् । जहाँ रोगहरूको उपचारबाट विरामी सन्तो बानाउन हरसम्भव प्रयत्न गरिएको हुन्छ । अस्पतालको घर-भवन जति भव्य र ठुलो भए पनि त्यसमा उपरोक्त किसिमको प्रणाली छैन भने विरामीको उपचार सम्भव हुँदैन । सडक सह मात्र निर्माण गरेर हुँदैन, त्यसमा सवारीसामान चलाउने चालक, पैलयात्री र अन्य सडक प्रयोगकर्तालाई सुरक्षित रहन सहायक हुने गरी सडक सुरक्षाका मापदण्ड, संकेत चिह्न (प्रक्षिप्त वा उपकरणमा आधारित पनि) को व्यवस्था गरिनुपर्छ । अन्याय त्यहाँ दुर्घटनाको सम्भावना हुन्छ । मानिसहरूको यात्रा सुरक्षित छ भने सुनिश्चित गर्न सकिने । देशमा सडक सञ्चाल जतातै फैलिइरहेको छ । पहिले ठुला ठुला सहर जाँदा केवल अन्न बडा, गाई र टोलहरू जोडने भइसके । सडकमा यात्रीवाहक (सार्वजनिक वा निजी) सँगै ढुवानीका सधन सञ्चालन भइरहेका छन् । हामा कुनै सडक बाई महिना सञ्चालनका लागि सुरक्षित छन् भने अधिकांशको अवस्था यद्यपि छ, जहाँ सुख्खा मौसम वा दिनमा यातायात सञ्चालन गर्न सकिए पनि वर्षायाम वा रातमा सम्भव हुँदैन । हामा कुनै कुनै सडक केवल साना सवारी-साधन (ढुङ्गाप्रे वा चारपासे)का लागि मात्र उपयुक्त हुने खालका छन्, तर अस्पर बाटोको क्षमता र सवारीसाधनको प्रकारको हिसाबले होइन कि सहडको भरमा यातायात सेवा सञ्चालन गरिएका कारण ग्रामीण भेगमा दुर्घटनाका खबर बारम्बार आइरहेका छन् । ग्रामीण भेगमा हुने सबै सडक दुर्घटनाको अभिलेख पाउने मुस्किल छ । राष्ट्रिय तथ्यांक हेर्ने हो भने जति सुख त्यति धेरै दुर्घटनाको अभिलेख र जति दर्जित त्यति नै कम दुर्घटनाको तथ्यांक पाइन्छ । उदाहरणका लागि कोशी र मधेश प्रदेशहरूको तुलनामा सुदूरपश्चिम र लुम्बिनी प्रदेशहरूमा अभिलेख गरिएका दुर्घटनाको संख्यालाई तुलना गर्ने निम्नले गरी अन्तर पाइन्छ ।

कानुनी व्यवस्था : संघीयताको प्रादुर्भावपछि सडकको स्वामित्व संघ, प्रदेश वा स्थानीय तह कसको कति रहने भन्ने बहसले हामी समय छायो । त्यहाँ सञ्चालन हुने यातायात सेवा र त्यसका लागि सञ्चालन गरिने यातायातका साधनको रता, हट परीहट वा तनुस्ती जेचबारे प्रिदेशहरूले प्रदेस स्तरीय ऐनहरू निर्माण गरेका छन् । यद्यपि प्रदेस ऐनहरूमा संघको यातायात व्यवस्था ऐन (२०४९) का कतिपय व्यवस्थालाई कपी-पेस्ट गरिएका छन् । ऐन बनाइमा त्यसले सानै जीवनमा खासै कुनो परिवर्तन गर्न सकेन, किनभने त्यसमा भएका प्राधान्यको कार्यान्वयनका लागि नियमावली, कार्यविधि वा निर्देशिका बनाउनुपर्छ र कतिपय अवस्थामा यस्तै जनशक्तिसहितको खास संयन्त्र पनि खडा गर्नुपर्छ । नीति-नियमहरू कति प्रभावकारी छन् र हितमा के-कस्ता परिमार्जन आवश्यक छ भन्ने सुनिश्चित गर्न अनुगमन र मूल्यांकन प्रणाली पनि सँगसँगै सिक्य हुनुपर्छ, अनि मात्र विद्यमान ऐन-कानून र नियमले सार्थकता पाउँछन् । हाल नेपालका प्रदेसमध्ये धेरैमा यातायात तथा सडक सुरक्षासम्बन्धी नियमावली, कार्यविधि वा निर्देशिका, मापदण्ड वा रणनीतिक कार्ययोजना बनाइएको छैन । २०५० सालमा मस्यौदा भएको एउटा प्रदेसको 'यात्री तथा यातायात व्यवस्था' नियमावलीमा 'यात्रीवाहक सवारीको बर्गीकरण, स्तर र क्षमता' अन्तर्गत कार र ट्याबसीलाई 'चालकसहित बढीमा तीन जनासम्म यात्रु राख्न सक्ने सिट क्षमता भएको' भनेर लेखिएको छ । जुन व्यवस्था २०५४ को यातायात व्यवस्था नियमावलीको नियम १५ (घ)को कपी-पेस्ट हो । नेपालमै पनि ६ वा सात सिट कार सञ्चालनमा छन् । यस परिभाषाले तिनलाई कसरी समावेश गर्छ ? यसैगरी नियमावली २०५४ को नियम १६ (१) 'क'खि १६ (१) 'घ'सम्म विभिन्न खालका 'यात्रीवाहक सवारीको स्तर' वर्णन गरिएको छ, त्यसलाई पनि प्रदेस नियमावलीमा हुनुनै सारिएको छ, जुन तत्काल विदेशी बेजारमा उपलब्ध र नेपाली व्यवसायी कम्पनीले आयात गर्ने बसहरूको विशिष्टता (सेर्सिफिकेशन)सँग कसरी मिल्ने बाहेक ? यो पनि सोचनीय विषय छ । भन्न खोजिएको के हो भने- अहिले बन्दै गएको ऐन, नियमावलीहरू पुरानाबाट हुनुनै सार्थकता पनि धरातलीय यथायर्थ, प्रचलित कानून बनेयताका तीन दशकमा अटोमोबाइल प्रविधिमा भएको कालावधि मध्यनगर गरी भण्डारमा व्यावहारिक हुने र लागू गर्ने पनि सजिलो हुन्छ ।

व्यावसायिक सम्भावना : नेपालमा सडक सुरक्षाका कार्यक्रममा आर्थिक कारोबार प्रत्यक्ष नदेखिने भएकाले यसमा सबैले सरकारको मुख ताकेर बसेका छन् । हो, समग्र सडक सुरक्षा संयोजक वा

गर्ने डायस्पोरा समुदायले निम्नलिखित कुनो परिमाणमा आर्थिक कारोबार हुने क्रियाकलापमा काम गर्ने वातावरण तयार पार्नु भने तलका आठ बुँदाहरूले अझै सहीको निर्माण एवं सचेतनाको काम सिर्जना गरी हजारौंलाई रोजगारी दिन सकेको छ । तत्काल रोजगारी र सडक सुरक्षाका सकारात्मक परिवर्तन ल्याउने व्यावसायिक सम्भावना भएका केही क्रियाकलापहरू निम्नानुसार छन् : १) निर्माण सम्पन्न भएको सडक सहमा लेन र विभिन्न संकेत रंग लगाउने, सडककुडामा उचित सेफ्टी ब्यारियर राख्ने, सडक संकेत बोर्ड राख्ने, कम्पेस मिटर (यूटीमा ऐन) राख्ने, सडक संकेत बोर्डलाई राति वा अँध्यारामा पनि देख्न सकिने गरी रिफ्लेक्टिभ वा बत्ती जडान गर्ने । २) सडकमा दिन-रात निरन्तर र नियमित निगरानीका लागि सडक बत्ती जडान गर्ने, सीसीटीभीका जडान गर्ने, ती सीसीटीभीको नियमित रेखदेख गर्ने कन्ट्रोल रूम र त्यहाँ काम गर्ने दक्ष टेक्निसियनहरूको दरबन्दी तोक्ने र तालिम दिई काममा लगाउने । ३) देशभरि चालक प्रशिक्षण केन्द्र खोल्ने, चालक प्रशिक्षणलाई पेसाका रूपमा प्रवर्द्धन गर्ने । स्वरोजगार र रणगत चालक प्रशिक्षण दिने शकताको प्रमाणपत्र पाएपछि मात्र चालक अनुमतिपत्र परीक्षा लिइने व्यवस्था सहवर्ती जिल्लामा गर्ने । ४) गाडीको कन्डिसन जाँचेर मेकानिस तयार पार्ने, बर्कसप खोल्ने स्ट्यान्डअप लगायी व्यवस्थापन गर्ने । उनीहरूलाई संस्थागत व्यवस्थापन गरी कुनै गाडीको कन्डिसन कहेले के के परीक्षण भएको हो भनेर अस्पतालबाट विरामीको विवरण प्राप्त गर्ने शैलीमा एक प्रणालीद्वारा अनुगमन गर्ने । ५) गुणस्तरिय हेल्मेटको व्यवस्था र उपलब्धता सुनिश्चित गरी त्यसको बजारीकरण गर्ने । ६) सडक प्रयोगकर्ता सचेतनाका लागि सामग्री उत्पादन र वितरण गर्ने । ७) फुटपाथलाई अगाडिभरी बनाउने इन्जिनियरिङ गर्ने गरी एक ठाउँबाट हिडलचरमा हिँडेको व्यक्ति कतै पनि अवरुध्द नभएर कसरी पुग्न सक्छन् भन्ने नक्साकन तयार गर्ने र सो अनुसार फुटपाथको डिजाइन र निर्माण गर्ने । ८) बाटो काट्नका लागि उपयुक्त स्थानहरू पहिचान गर्न व्यावहारिक सभै गरी जेवा फ्रिज, अन्डरपास, पुन वा बत्तिले बाटो काट्ने स्थानहरू अर्कित गर्ने । यद्यपि आवश्यकता अनुसार पेट्रिटिङ गर्ने, बत्ती राख्ने वा संरचना निर्माण गर्ने । काम गर्ने वातावरण भनेको सरकारीलाई यो काम बत्ती छ भन्ने ज्ञान सचेत बनाउने हो, त्यसका लागि नियम-कानून बनाई कार्यान्वयन गर्ने सजिलो बनाउने पनि हो । काठमाडौंमा भेटो रेल वा त्यस्तै कुनै परीक्षण तहमा साना परिमाणमा नमुना प्रदर्शन गरेर काठमाडौंका जनप्रतिनिधिलाई विश्वस्त पार्न सकिन्छ । कतिपय क्रियाकलापको अनुगमन तथा मूल्यांकनमा स्थानीय अलिक तहलाई समावेश गरेमा उपरोक्त क्रियाकलाप र परिणामको हिरोपन पनि सुनिश्चित गर्न सकिन्छ ।

-रातोपौडी डडक

मेष : शुभकार्यको चर्चा चल्यो । विविध संस्थाबाट सहयोग पाइयो । बुध : आधुनिक कम्योर भएको आभूति हुनेछ, महत्त्वपूर्ण अवसर गृहण गर्नु । शुक्र : आर्थिक कार्य अघि बढ्यो । मङ्गल : सुन्दर परिवारले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ, अर्थ कार्य अघि बढ्यो । शुक्र : बजारवादीको कारोबार र शेयर बजारबाट राम्रो प्रतिक्रिया मिलेको । शुक्र : अचल सम्पत्ती हस्तान्तरण गर्ने योजना । शुभ समाचार पनि सुन्न पाइनेछ ।	तुला : आफ्नोको सहयोग प्राप्त हुनेछ । बुधको श्रेयमा प्रयत्न बनाउन सकिनेछ । शुक्र : आर्थिक कार्य अघि बढ्यो । मङ्गल : कार्य सम्पन्नमा सजलता मिलेको, बजारवादीको कारोबार र शेयर बजारबाट राम्रो प्रतिक्रिया मिलेको । शुक्र : अचल सम्पत्ती हस्तान्तरण गर्ने योजना । शुभ समाचार पनि सुन्न पाइनेछ ।
---	---

